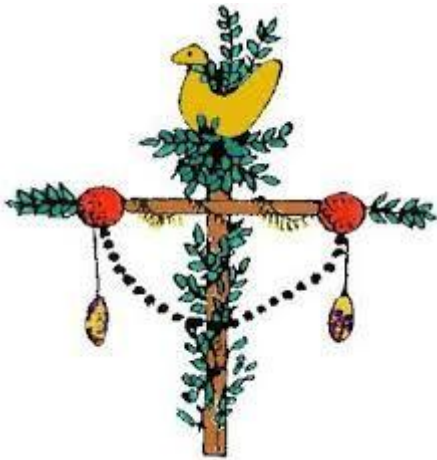

Johannes 12: 12- 19

Kinderen maken vandaag een Palmpasen stok.

Straks komen ze binnen met die kleurrijk versierde stokken.

Op allerlei plaatsen in het land zijn er optochten, soms met een ezel voorop.

Een mooie en vrolijke folklore.

Als je die palmpasenstok ontdoet van al het kleurrijke dat er aan gehangen is, hou je een kaal kruis over. Een kruis zoals je in veel kerken ziet.

Zo'n kruis is helemaal niet een teken van iets vrolijks.

Integendeel.

Tweeduizend jaar geleden is het een martelwerktuig.

Een soort galg voor veroordeelden, voor misdadigers. Tenminste voor wie dat in de ogen van heersers van toen, de Romeinen, zijn.

Ze kruisigen ook andersdenkenden. Ook mensen van wie ze denken: die zouden ons gezag wel eens kunnen ondermijnen.
Zo komt ook Jezus aan dat kruis te hangen.
Alsof hij een misdadiger was.

Dat is voor zijn navolgers onverdraaglijk.
Dat Jezus zo wordt weggezet. Als misdadiger.
Het kruis krijgt voor hen een andere betekenis. Het wordt voor hen vooral het symbool van hoe het goede kapot gemaakt kan worden.
Hoe duistere barbaarse krachten ons in hun greep kunnen houden.
Wat zo vaak gebeurde in de geschiedenis, wat Hitler aanrichtte. Wat Russen in Oekraïne doen. Wat in Iran, Libanon, Israël gebeurt. Wat Amerika veroorzaakt.
Steden in puin, getraumatiseerde kinderen, volwassenen.
Schade in het groot wereldwijd, maar ook schade en beschadiging dichtbij, soms in eigen huis.
Daar staat het kruis voor.
Het is het symbool van de donkere kant van mensen.
Het laat zien wat zij, wij elkaar kunnen aandoen.

Voor navolgers van Jezus verandert de betekenis van het kruis.
Ze willen er aan vasthouden dat Jezus staat voor het goede, hoeveel kwaad er ook gebeurt.
Misschien weigeren ze daarom wel de vrijdag waarop Jezus gekruisigd wordt *slechte vrijdag* te noemen. Ze hebben het over *goede vrijdag*.
De dag waarop goedheid zichtbaar wordt.
Welke goedheid?
Als ze Jezus aan het kruis zien hangen, gaan ze zijn lijden verbinden met het lijden van andere, onschuldige mensen. Ze zeggen: waar mensen lijden, lijdt Jezus.
Waar anderen beschadigd worden, wordt Jezus gekruisigd en beschadigd.
Waar Russen Oekraïners neerschieten, schieten ze Jezus neer.
Waar Joden gediscrimineerd worden, wordt Jezus gediscrimineerd.
Waar een Palestijnse kind gedood wordt, wordt Jezus gedood.
Het kruis is teken van verbinding.

In protestantse kerken hangt vaak het kale kruis.
In katholieke kerken zie je de crucifix, met Jezus aan het kruis.

Bij een oecumenische viering een paar jaar geleden droegen we het licht, de Bijbel en crucifix naar binnen. Katholieken vroegen of ik de crucifix wilde dragen. Ik aarzelde, want dat symbool was lange tijd vreemd voor me. Al die nadruk op het lijden, met alle dogma's daar omheen. Ik voelde afstand. Toch deed ik wat ze me vroegen. Al lopend met de crucifix raakte ik ontroerd. Ik kreeg de gedachte: Er is iemand die het leven met al haar beproevingen met ons deelt. Je bent niet alleen, zelfs niet als het sterven voelbaar dichtbij is. Dat drukt die crucifix uit. Het is een symbool van vertrouwen te midden van alles wat dreigend voor je kan zijn. Het is sindsdien voor mij een veelzeggend en indringend symbool geworden. Ik zou hem ook in protestantse kerken willen plaatsen.

Als Jezus op een ezel Jeruzalem binnenrijdt is er dreiging voelbaar. Hij weet wat de donkere kant van mensen kan betekenen. Hij voelt wat boven zijn hoofd hangt. Het zal niet lang meer duren voor hij gekruisigd wordt. Zo kunnen mensen zijn. Ze kunnen het goede, onschuldige leven, ze kunnen *de goede* kapot maken. Je kunt daar moedeloos en pessimistisch onder worden. Toch lijken ze dat niet te zijn, die mensen die stad uitkomen om Jezus op de ezel te verwelkomen. Ze roepen en zwaaien met palmtakken. Steken ze hun kop in het zand? Willen ze het niet zien. Overschreeuwen ze de dreiging met hun zwaaiende takken?

Die palmtakken zeggen wat anders. Letterlijk staat er: ze zwaaien met takken van een *Feniksboom*, die omstanders. Die palmtakken zijn fenikstakken. Oude verhalen vertellen van een vogel, de feniks, die 500 jaar leeft. Als hij het einde van zijn leven voelt aankomen, nestelt hij zich in een hoge boom. De *feniksboom*. Daar vliegt zijn nest en daar vliegt hij zelf in brand. Maar, zegt het verhaal: uit de as herrijst een nieuwe vogel, die opnieuw zal leven. De feniks is geworden tot een vogel van hoop. Tot een vogel die zegt: er zal steeds opnieuw iets nieuws geboren worden. Een nieuw begin van leven. In de christelijke traditie is de feniks de vogel van de opstanding geworden.

Als Jezus de stad inrijdt zwaaien omstanders met fenikstakken.
Terwijl de dreiging voelbaar boven hun hoofd hangt, zwaaien ze met die takken, met die tekenen van hoop, vertrouwen en opstanding.

En wij?

We moeten leven met wat beschadigd raakt. We leven met de dreiging van oorlog. In een wereld vol leiders voor wie een mensenleven en voor wie *Jezus* niet lijkt te tellen: Poetin, Kamenei, Netanjahoe, Trump.

We zien in alle heftigheid de indringende beelden op de televisie.

De mensen op de straten, steden in puin.

Dat is niet ver weg, dat komt in ons gevoel dichtbij.

Meer dan ooit beseffen we hoe kwetsbaar ook wij zijn.

How fragile we are, zingt Sting. Met woorden uit zijn lied:

Als gewapend staal het bloed doet vloeien, hoe kwetsbaar zijn we dan.

Er staan mensen te zwaaien aan de kant van de weg. Ze zwaaien met fenikstakken.

Dat is geen oppervlakkig gebaar waarmee ze de dreigende werkelijkheid wegwuiven.

Met de takken in hun hand roepen de omstanders: *Hosanna!*

Help ons, wees ons nabij betekent dat.

Met de fenikstakken waarmee ze boven hun hoofden zwaaien, laten omstanders zien: we vertrouwen, we geloven boven ons zelf uit in leven.

We geloven in die vogel, die verrijst uit de as.

Al spreekt de werkelijkheid ons tegen, al zien we alles in puin liggen, we blijven geloven in verrijzenis.

Een Palmpasen stok is een prachtig teken. Die laat zien hoe het leven gekruisigd kan worden. Maar boven op de stok is een haantje van brooddeeg.

Dat zegt: er is iemand die alles met ons deelt. Het brood, het leven, het lijden, alles. Dat haantje getuigt hardnekkig van een nieuw begin, een nieuwe morgen, een nieuwe dag.

Geloof ik dat?

Als ik de televisie aanzet wordt dat geloof binnen de kortste keren onderuit gehaald.

Als ik mijn verstand alleen gebruik, spreekt dat het aan alle kanten tegen.

Maar als ik mijn hart gebruik wil ik zwaaien met die takken, wil ik achter de ezel aanlopen, wordt de hoop, het verlangen, het vertrouwen in mij gewekt.

Het kruis wordt een fenikstak.

Zwaai er mee!

Vertrouw: We gaan niet alleen.

God weet: het komt goed.

Stilte

Solo

Voed het vuur dat in mij brandt

Vuur van liefde en geloven,

Dat kan vlammen, dat kan doven

Allen

Voed het vuur dat in mij brandt

Solo

Voed mijn woede met uw vuur

Om het lot van rechtelozen

Om het godgeklaagde boze

Allen

Voed mijn woede met uw vuur

Solo

Voed de kracht van heilig vuur

Die het volhoudt om te strijden

Voor wie aan het onheil lijden

Allen

Voed de kracht van heilig vuur

Allen

Zend de vogel van uw vuur

Om aan mij de weg te wijzen

Om verrassend te verrijzen

Zend de vogel van uw vuur

Amen